



# ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ο χρόνος είναι  
Κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενίντα Ένα,  
πάντα κάθε χρόνο τ' ουνεπισημένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ρωμικός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,  
όταν έχω έξουσία — κι' όποτε μου κατεβαίνει.  
Απορημάς θα δέλωμαι — γιατί λεπτά δέν Έγους,  
όστών Αθήνας την πόλιν — και εις την Άλλοδαπήν,  
είς της Ελλάδας όλαν — δίχως κώμα κι' έντροπήν.  
Απορημά για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τ' ένα όμως μέρι, — δεκαπέντε και 'στό χέρι.  
Κι' ένα άλλο αν κρατήσ; — Έγινε συνδρομητής,  
κι' όπορος τόν παρ' δέν θίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.  
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εθείας προς έμά,  
Για τ' ή σόρα και τ' ή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τετάρτη τού Μην,  
κι' ό κόσμος βρωμαί.

Ποήνος τρακόσα σαράντα Ένα,  
και όλα σκούρα και υπερδεμένα.

Τών Έβραίων διωγμός  
και σφαγή κι' άλσλαγμός.

πώλ με τούς Έβραίους μεγάλο ξαφνικό...  
όι Κερκυραίοι και οι Ζακυνθιοί,  
οκαυγός, άντάρα, και τόσο φονικό,  
κόμην ποιός εΐζειρει τί έχει να γενή.  
αλαγμός και θρήνος, παντού φωτιά και λαύρα,  
πυρρουν οι Έβραίοι άλλοι να κάνουν χαύρα.

Σηκώνεται και κάθε Χριστιανή γυναίκα  
κι' όργης σκορπίζει μύθρους και κερανούς και [λάδαν,  
και με τ' στόκαρά της ή καθεμιά Ρεβέκα  
'σ'την Χαναάν πηγαινει για να ειρή τόν Λάδαν.  
Στρατός και πυροβόλα, βροντή και τό Σινά,  
και τρέχουν οι Έβραίοι και πέρουν το βουνά.

Βάβρων συγκλονείται ή νέα Βαβυλών...  
'σ'τόν Έεφθάς, ούαι 'σ'τόν Ζαβουλών!  
κλεισιμός και τρόμος, βαρούν καμπαναρία,  
όνεται ο Νιόνιος μετά τού Άζαρία,  
πρίως άλαλάζουν Ραββίνοι και παππάδες  
πάνε τα ποτήρια και πίν οι μαστραπάδες.

Κατρακυλούν τα φόντα, σκοτίζεται κι' ό ήλιος,  
μα πηδ πολύ άφρίζει κάθε πιστός Σγαρίλιος,  
και μέσα 'σ'την άντάρα και μες 'στό φονικό  
'σ'την Κέρκυρα πηγαινει βαπόρι Άγγλικό,  
και αν δέν βάλη χέρι κι' ή μήτηρ Θεοτόκος  
'μπορεί να γίνη παιδί κανένας νέος μπλόκος.

έν Χριστώ πολιτής και τέκνον της αγάπης  
φραναή, φρενιάζει, και γίνεται χασιάπης,  
λέγων πώς ή πίστις δέν είναι για τ' μάτια  
Έβραίο τύχη τόν κάνει διδό κομμάτια,  
όνταν δέν μένει ουδέ τοψούτη κτήνος,  
χαίρ' ή Έκκλίσια και ό παππά—Μαρτίος.

Κι' ό Θεοδώρης, ή μόνη ασφάλεια και σκέπη,  
παγίδας και πλεκτάνας τού Χαριλάου βλάπει.  
Κι' ένθ' εκείνος τρώγει 'στό Μεσολόγγι σπάρους  
αυτός συστήνει γνώσιν κι' αγάπην 'σ'τούς πολιτάς,  
γιατί ό,τ' είχε πάθει με τούς παλιν—Βουλάγρους  
φοβάται μίν τ'ό πάθη και με Ίσραηλίτας.

